

עפ"א 41882/08/14 - סברי בובי נגד הועדה המקומית לתכנון ולבניה ברמלה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 41882-08-14 בובי נ' הועדה המקומית לתכנון ולבניה ברמלה

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

המערער: סברי בובי ע"י ב"כ עוה"ד יצחק הוס
נגד
המשיבה: הועדה המקומית לתכנון ולבניה ברמלה ע"י ב"כ עוה"ד יעל מרמור

פסק דין

לפניי ערעור על פסק הדין של בית משפט שלום רמלה (ת.פ. 5092-12-11, מאת כבוד השופטת רבקה גלט). בפסק הדין הורשע המערער בעבירות של בניה ושימוש חורג לפי סעיפים 204 ו-145 בחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק").

העובדות ופסק הדין:

1. מן הפרוטוקולים בבית משפט קמא, מגזר הדין ומכתבי הטענות שלפני עולה כי לפני עשרות שנים פלש המערער אל קרקע לא לו, אשר בעבר היתה בבעלות אישיות משפטית. בנקודה זו חלוקים הצדדים האם ניתנה למערער, במועד מאוחר יותר, רשות להשתמש בנכס כ"ברשות", אם לאו, אך בכל פנים, עם השנים הופקעו המקרקעין על ידי המשיבה, עברו לידיה והם מתוכננים, בתכנית בנין עיר, לשטח ציבורי פתוח (להלן: "שצ"פ") ולדרך.

על הקרקע הקים המערער מספר מבנים: מאפיה בשטח של 187 מ"ר (מבנה A), סככה בשטח של 25 מ"ר (B), מכולת אחסון בשטח של 10.5 מ"ר (C), מבנה נוסף בשטח של 7.50 מ"ר (D), ועוד מבנה בשטח של 14.4 מ"ר (E), מיכל קירור בשטח של 2.4 מ"ר (F), ומבנה נוסף בשטח של 14.7 מ"ר (G).

המערער הודה בעובדות כתב האישום והורשע על פי הודאתו בשימוש חורג במבנים A-C, ובבניה ללא היתר של מבנים D-G.

נוכח כך גזר בית משפט קמא את דינו של המערער לקנס בסך 20,000 ₪, התחייבות בסך 40,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מביצוע עבירות בנייה, צו להריסת כל המבנים וצו איסור שימוש בכל המבנים המפורטים בכתב האישום.

עוד נקבע בגזר הדין כי והיה ולא יבצע המערער את צו ההריסה במועד, תהא המשיבה רשאית לבצעו במקומו, על פי הוראות סעיף 205 בחוק.

טענות המערער:

2. עיקר טענת המערער היא כי צו ההריסה שניתן למבנה A, לוקה בטעות משפטית. לגישתו, צו ההריסה ניתן מכוח סעיף 205 בחוק, שעה שצריך היה להינתן צו מכוח סעיף 212 בחוק, המסמיך את ביהמ"ש ליתן צו הריסה נגד מי שלא הורשע בבנייה ללא היתר. הטעם לכך נעוץ, לטענתו, בכך שהמערער הורשע בשימוש חורג במבנה זה בלבד, להבדיל מבנייתו ללא היתר. המערער מפנה אל ע"פ 3490/97 **אליהו יצחק נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה כפר סבא**, מיום 3.2.1998 (פורסם בנבו) (להלן: "**ע"פ אליהו יצחק**"), ממנו מבקש להסיק כי צו הריסה מכוח סעיף 205 בחוק יכול שינתן רק לאחר הרשעה בהקמת מבנה ללא היתר.

לטענתו, מקום בו לא הורשע המערער בבניה ללא היתר, כפי שלא הורשע בבניית מבנה A, יש ליתן צו הריסה מכוח סעיף 212 בלבד.

בהמשך לטענתו לעיל, לפיה לא היה מקום ליתן צו הריסה מכוח סעיף 205, מוסיף המערער וטוען כי גם מכוח סעיף 212, לא היה מקום ליתן צו הריסה בנסיבות המקרה כאן. הסיבה לכך, לגישתו, היא כי הפעלת סעיף 212 מחייבת הוכחה, מצד התביעה, כי ישנו "עניין ציבורי חשוב" בהריסת המבנה, הגובר על השיקולים האחרים שמציג המתנגד. עובדה זו לא התקיימה בעניינו של המערער.

לעניין אחר טוען המערער כי יש לקבל את הערעור בשל האירועים החריגים שליוו את בירור אשמתו של המערער, ועניינם אירועי יום 2.5.13 ונסיבות חזרתו של עד ההגנה, יעקב ויטלס, מנכונותו להעיד לטובת המערער, כמתואר בפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא מאותו יום. לטענת המערער, היה על בית משפט קמא להורות על ביטול כתב האישום, נוכח אירועים אלה, תחת הכרעה בנושא בדלתיים סגורות בחוסר סמכות.

כמו כן נטען כי בית משפט קמא גילה דעה שלילית נגד המערער עת ציטט, במסגרת גזר הדין, מרע"פ, 567/11 **מזרחי נ' מדינת ישראל**, שעניינו פלישה למקרקעי ציבור. המערער טוען כי המערער מחזיק במבנה A כ"ברשות", על פי הסכם בכתב עם הבעלים הרשומים הקודמים של החלקה, הסכם שקיבל תוקף של פסק דין (צורף להודעת הערעור מע/1).

אחרון נטען, כי מתוך חומר הראיות שהוגש לבית המשפט, לא ניתן לדעת מתי הפכו המקרקעין נשוא כתב האישום

למקרקעי ציבור, כיון שאיש לא פנה אל המערער בעניין השימוש במקרקעין. על כן טעה בית המשפט כאשר קבע כי המערער פגע באינטרס הציבורי של פיתוח לתועלת הכלל.

טענות המשיבה:

3. המשיבה סומכת ידיה על פסק הדין של בית משפט קמא.

דין והכרעה:

4. כתב האישום ייחס למערער עבירות לפי סעיף 145 ו- 204 בחוק התכנון והבניה, ובסעיפים אלה, ואלה בלבד, הורשע המערער.

זזה לשונם:

145. (א) לא יעשה אדם אחד מאלה ולא יתחיל לעשותו אלא לאחר שנתנה לו הועדה המקומית או רשות הרישוי המקומית, לפי הענין, היתר לכך ולא יעשה אותו אלא בהתאם לתנאי ההיתר:

מיום 27.5.1989

תיקון מס' 26

ס"ח תשמ"ח מס' 1259 מיום **27.7.1988** עמ' **148** (ה"ח 1817)

תיקון מס' 26 (תיקון)

ס"ח תשמ"ט מס' 1266 מיום **8.2.1989** עמ' **7** (ה"ח 1912)

(א) לא יעשה אדם אחד מאלה ולא יתחיל לעשותו אלא לאחר שנתנה לו הועדה המקומית או רשות הרישוי המקומית, לפי הענין, היתר לכך ולא יעשה אותו אלא בהתאם לתנאי ההיתר:

מיום 1.1.2016

תיקון מס' 101

ס"ח תשע"ד מס' 2450 מיום **7.4.2014** עמ' **506** (ה"ח 793)

(א) לא יעשה אדם אחד מאלה ולא יתחיל לעשותו אלא לאחר שנתנה לו הועדה המקומית או רשות הרישוי המקומית, לפי הענין, היתר רשות הרישוי המקומית היתר לכך ולא יעשה אותו אלא בהתאם לתנאי ההיתר:

(1) התווייתה של דרך, סלילתה וסגירתה;

(2) הקמתו של בנין, הריסתו והקמתו שנית, כולו או מקצתו, הוספה לבנין קיים וכל תיקון בו, למעט שינוי פנימי בדירה;

מיום 4.8.1978

תיקון מס' 9

ס"ח תשל"ח מס' 906 מיום **4.8.1978** עמ' **181** (ה"ח 1260)

החלפת פסקה 145(א)(2)

הנוסח הקודם:

(2) ~~הקמתו של בנין, הריסתו והקמתו שנית, כולו או מקצתו, הוספה לבנין קיים וכל תיקון בו - למעט תיקון פנימי שאיננו תיקון מבנה ושאינו נוגד את ההיתר לבנייתו;~~

מיום 3.4.1981

תיקון מס' 17

ס"ח תשמ"א מס' 1015 מיום 3.4.1981 עמ' 166 (ה"ח 1526)

(2) ~~הקמתו של בנין, הריסתו והקמתו שנית, כולו או מקצתו, הוספה לבנין קיים וכל תיקון בו, למעט שינוי פנימי בדירה;~~
בפסקה זו -

"שינוי פנימי" - שינוי שאינו נוגע לצד החיצוני של הבנין, אינו פוגע בחזיתו או במראהו או בשלד של הבנין או ברכוש משותף או בצנרת או ציוד אחר המשרתים גם דירות אחרות, אינו פוגע בזולת ואינו משנה את שטחה של הדירה למעט תוספת של שטח מרפסת שנסגרה כדין או את מספרן של יחידות הדיור;
"דירה" - חדר או תא, או מערכת חדרים או תאים, שנועדו לשמש יחידה שלמה ונפרדת למגורים, לעסק או לכל צורך אחר;

(3) כל עבודה אחרת בקרקע ובבנין וכל שימוש בהם שנקבעו בתקנות כעבודה או כשימוש הטעונים היתר כדי להבטיח ביצוע כל תכנית.

204. (א) המבצע עבודה או משתמש במקרקעין בלא היתר כשביצוע

העבודה או השימוש טעונים היתר לפי חוק זה או תקנה על פיו, דינו - קנס, מאסר שנתיים, ובעבירה נמשכת - קנס נוסף, מאסר נוסף שבעה ימים לכל יום שבו נמשכת העבירה לאחר שקיבל הנאשם הודעה בכתב מהועדה המקומית על אותה עבירה או לאחר הרשעתו.

(ב) המבצע עבודה או משתמש במקרקעין בסטיה מהיתר או מתכנית, דינו - מאסר שנה אחת ובעבירה נמשכת קנס כאמור בסעיף 61(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977

....

(ה) מי שעשה פעולה הטעונה רישוי לפי פרק ה'3 בלא רישיון, בניגוד להוראות סעיף 158(א), או בעל רישיון מכון בקרה שהפר תנאי מהתנאים למתן רישיון או תנאי מתנאי הרישיון, דינו - קנס כאמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין; ואם היתה עבירה נמשכת - קנס נוסף כאמור בסעיף 61(ג) לחוק העונשין, לכל יום שבו נמשכת העבירה לאחר המועד שבו נדרש על ידי שר הפנים להפסיק את ההפרה.

מיום 4.8.1978

תיקון מס' 9

ס"ח תשל"ח מס' 906 מיום 4.8.1978 עמ' 181 (ה"ח 1260)

(א) המבצע עבודה או משתמש במקרקעין בלא היתר כשביצוע העבודה או השימוש טעונים היתר לפי חוק זה או תקנה על פיו, דינו - קנס 2500 לירות או מאסר שנה אחת או מאסר שנה אחת או מאסר שנתיים, ובעבירה נמשכת - קנס נוסף 500 לירות או מאסר שנה אחת או מאסר שנה אחת או מאסר שנתיים, ובעבירה נמשכת לאחר שקיבל הנאשם הודעה

בכתב מהועדה המקומית על אותה עבירה או לאחר הרשעתו.
(ב) ~~המבצע עבודה בסטייה ניכרת מתנאי ההיתר כשביצוע העבודה טעון היתר לפי חוק זה או תקנה על פיו, דינו - קנס 1500 לירות או מאסר ששה חדשים, ובעבירה נמשכת - קנס נוסף 250 לירות לכל יום שבו נמשכת העבירה לאחר שקיבל הנאשם הודעה בכתב מהועדה המקומית על אותה עבירה או לאחר הרשעתו.~~

(ג) ~~המבצע עבודה או משתמש במקרקעין כשביצוע העבודה או השימוש טעונים היתר לפי חוק זה או תקנה על פיו ואינו מקיים תנאי שהותנה בהיתר כאמור, דינו - קנס 750 לירות.~~

(ב) המבצע עבודה או משתמש במקרקעין בסטייה מהיתר או מתכנית, דינו - קנס 100,000 לירות או מאסר שנה אחת, ובעבירה נמשכת - קנס נוסף 2,000 לירות לכל יום שבו נמשכת העבירה לאחר שנמסרה לנאשם הודעה בכתב מהועדה המקומית על אותה עבירה או לאחר הרשעתו.

(ד)(ג) המשתמש בקרקע חקלאית בניגוד להוראות התוספת הראשונה, דינו - קנס 1,500 לירות או מאסר ששה חדשים 100,000 לירות או מאסר שנה אחת, ובעבירה נמשכת - קנס נוסף 250 לירות 2,000 לירות לכל יום שבו נמשכת העבודה לאחר שקיבל הנאשם הודעה בכתב מהועדה המקומית על אותה עבירה או לאחר הרשעתו.

(ה)(ד) המשתמש שימוש חורג במקרקעין לאחר תום תקופת המקסימום שנקבעה בהתאם להוראות פרק ז', דינו - קנס 750 לירות או לאחר שנמסרה לו הוראה מהועדה המקומית לפי סעיף 184 ואין עוד ערר עליה, דינו - קנס 30,000 לירות.

מיום 1.9.1995

תיקון מס' 43

ס"ח תשנ"ה מס' 1544 מיום 24.8.1995 עמ' 478 (ה"ח 2307)

(א) ~~המבצע עבודה או משתמש במקרקעין בלא היתר כשביצוע העבודה או השימוש טעונים היתר לפי חוק זה או תקנה על פיו, דינו - קנס 200,000 לירות או מאסר שנתיים, ובעבירה נמשכת - קנס נוסף 2,000 לירות או מאסר נוסף שבעה ימים לכל יום שבו נמשכת העבירה לאחר שקיבל הנאשם הודעה בכתב מהועדה המקומית על אותה עבירה או לאחר הרשעתו.~~

(ב) המבצע עבודה או משתמש במקרקעין בסטייה מהיתר או מתכנית, דינו - קנס 100,000 לירות או מאסר שנה אחת, ובעבירה נמשכת - קנס נוסף 2,000 לירות לכל יום שבו נמשכת העבירה לאחר שקיבל הנאשם הודעה בכתב מהועדה המקומית על אותה עבירה או לאחר הרשעתו.

(ג) המשתמש בקרקע חקלאית בניגוד להוראות התוספת הראשונה, דינו - קנס 100,000 לירות או מאסר שנה אחת, ובעבירה נמשכת - קנס נוסף 2,000 לירות לכל יום שבו נמשכת העבודה לאחר שקיבל הנאשם הודעה בכתב מהועדה המקומית על אותה עבירה או לאחר הרשעתו.

(ד) המשתמש שימוש חורג במקרקעין לאחר תום תקופת המקסימום שנקבעה בהתאם להוראות פרק ז', או לאחר שנמסרה לו הוראה מהועדה המקומית לפי סעיף 184 ואין עוד ערר עליה, דינו - קנס 30,000 לירות מאסר שנה.

מיום 15.11.2004

תיקון מס' 69

ס"ח תשס"ד מס' 1958 מיום 15.8.2004 עמ' 546 (ה"ח 51)

(ג) ~~המשתמש בקרקע חקלאית בניגוד להוראות התוספת הראשונה או השניה, דינו - קנס או מאסר שנה אחת, ובעבירה נמשכת - קנס נוסף לכל יום שבו נמשכת העבודה לאחר שקיבל הנאשם הודעה בכתב מהועדה המקומית על אותה עבירה או לאחר הרשעתו.~~

מיום 1.1.2016

תיקון מס' 101

ס"ח תשע"ד מס' 2450 מיום 7.4.2014 עמ' 529 (ה"ח 793)

הוספת סעיף קטן 204(ה)

205. הורשע אדם על עבירה לפי סעיף 204, רשאי בית המשפט, בשעת גזר הדין -

(1) לצוות שהבנין או אותו חלק ממנו שנבנו ללא היתר או בסטיה מהיתר או מתכנית ייהרס, יפורק או יסולק על ידי הנשפט או על ידי הועדה המקומית, אם ביקשו על כך הועדה המקומית או היועץ המשפטי לממשלה או נציגו, ולחייב את הנשפט בהוצאות הביצוע;

(2) לצוות שאף אותו חלק מהבנין שלא נבנה כאמור בפסקה (1), ייהרס, יפורק או יסולק, אם יש בביצוע צו לפי פסקה (1) בלבד כדי לסכן את הנפש או את בטיחות הציבור;

(3) לתת לנשפט כל צו אחר שייראה לבית המשפט, בקשר לדרך או לבנין שבהם נעברה העבירה, לרבות צו לשינוי מבנה, צו סגירה, צו איסור שימוש וצו להתאמת הבניה או השימוש להיתר או לתכנית;

(4) אם היתה העבירה לפי סעיף 204(ב) - לצוות על הנשפט להפסיק את העבודה או השימוש במקרקעין שבסטיה מהיתר או מתכנית, או לצוות על הנשפט או על הועדה המקומית לפי בקשתה לבצע את הוראת התכנית אשר הופרה ולחייב את הנשפט בהוצאות הביצוע.

ניתן להתרשם כי לשון החוק אינה נוקטת בלשון אותה מבקש בא כוח המערער לטעת בסעיף, ולא מצוין כי צו הריסה מכוח סעיף 205 יכול שיינתן רק לאחר הרשעה **בהקמת** מבנה ללא היתר. צו הריסה מכוח סעיף 205 מחייב "הליך מקדמי", והוא הרשעה לפי סעיף 204. יחד עם זאת, אין מדובר בצו הריסה כנגד מורשע בבנייה שלא כדין, אלא, ניתן להורות על צו הריסה מכוח סעיף זה, גם לאחר הרשעת אדם בשימוש שלא כדין, לפי סעיף 204.

נסיבות **ע"פ אליהו יצחק** אליו הפנה המערער, עסקו בהקמת מבנה ללא היתר, והדין יוחד שם לשאלה באיזה סעיף בחוק התכנון והבניה יש להשתמש במקרה של הקמת מבנה ללא היתר, לפי נסיבות העניין. נסיבות העניין כאן, לענין מבנה A, אינן הקמת מבנה ללא היתר, אלא שימוש חורג במבנה, לפי סעיף 204. לכן השאלה היא האם יש ליתן צו הריסה נגד אדם שבנה ללא היתר או צו הריסה נגד המבנה אינן רלבנטיות כאן.

זאת ועוד, **ע"פ אליהו יצחק** ניתן בשנת 1998, אך מאוחר לו ניתנו מספר פסקי דין המבארים את אותה נקודה. כך, למשל רע"פ 3162/10 **עאדל פואד יאסין נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה משגב** מיום 11.5.10, פורסם בנבו), ציין כבוד השופט א. לוי מופרשות כך:

"באשר להריסת המבנים, שוגה המבקש בטענתו לפיה אין להטיל עליו להרוס את המבנה נוכח כך שעשה בו שימוש בלבד. סעיף 205 לחוק התכנון והבניה מעניק סמכות לבית המשפט להטיל על מי שהורשע בעבירה לפי סעיף 204 - בין בגין בנייה ובין בגין שימוש במבנה שלא כדין - להרוס את המבנה. אין כל דרישה שהורס המבנה יהיה זה שהקים אותו (השוו: רע"פ 1759/09 כמאל נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 01.03.09))."

מכאן כי טענת המערער לפיה היה ליתן צו הריסה מכוח סעיף 212 בחוק התכנון והבניה, אין לה על מה שתסמוך והיא נדחית.

6. כך נדחית גם טענתו כי חלה חובה על המאשימה לציין בכתב האישום הן את סעיף 212 והן את סעיף 205 בחוק. כתב האישום מציין סעיפי אישום המתאימים לפרק העובדות בכתב האישום. לא קמה למאשימה חובה לציין את סעיפי העונש בכתב האישום, ובוודאי שלא קמה חובה לציין אמצעים נוספים שניתן להפעיל כנגד מבצע העבירה, אם יורשע.

7. נוכח האמור לעיל, ברי כי אין כל נפקות לטענות המערער לפיהן לא עמדה המאשימה בנטל ההוכחה, עת לא הוכיחה בפני בית משפט קמא כי מדובר במקרקעין שייעודם שצ"פ ודרך. מסקנות הניתוח לעיל הן כי ניתן להורות על אמצעים נוספים לפי סעיף 205, - צו הריסה - גם אם לא היו המקרקעין שצ"פ או דרך. בבסיס נקיטת האמצעים הנוספים לא עומד הייעוד הציבורי של המקרקעין, אלא השימוש ללא היתר במבנה A כבמאפיה. ציון הייעוד הציבורי של המקרקעין אין בו כדי להוסיף או לגרוע לעניין הטלת צו ההריסה מכוח סעיף 205, לאחר הרשעה מכוח סעיף 204.

בדומה, אין רלוונטיות לשאלה שעורר בא כוח המערער, והיא באיזה מועד הפכו המקרקעין למקרקעי ציבור או לעובדה כי הרשות לא פנתה אל המערער בנושא השימוש במקרקעין, שהרי אין בכך כדי להפחית מאשמתו בשימוש חורג.

8. למעלה מו הצורך, ואף כי לא מצאתי כי חלה חובה על המאשימה או על בית משפט קמא להטיל עונש מכוח סעיף 212 בחוק, מצאתי לבאר מספר דברים.

זוהי לשון סעיף 212, שכותרתו "הריסה ללא הרשעה":

- 212. נעברה עבירה בבנין לפי פרק זה, ואילו הורשע עליה אדם היה בית המשפט רשאי לצוות כאמור בסעיף 205, רשאי הוא לצוות כן אף ללא הרשעה, ובלבד שחלה אחת הנסיבות האלה:**
- (1) אין למצוא את האדם שביצע את העבירה;**
 - (2) אי-אפשר או בלתי מעשי הוא למסור לו הזמנה לדין;**
 - (3) מי שהיה בעל הבנין בשעת ביצוע העבירה וביצע אותה איננו בעל הבנין עוד;**
 - (4) אין להוכיח מי ביצע את העבירה;**
 - (5) מי שביצע את העבירה מת או אינו בר-עונשין מסיבות שאין בהן כדי לעשות את פעולתו חוקית.**

סעיף 212 עניינו הריסה ללא הרשעה. במסגרת סעיף זה אין הליך מקדמי מחייב של הרשעה קודם להוצאת צו הריסה

מכוח הרשעה. אכן, כטענת המערער, במסגרת סעיף זה, בית משפט לא יצווה על צו הריסה אלא לאחר שהוכח לו הצורך הציבורי, ולאחר ששוכנע כי בנסיבות העניין, ישנה הצדקה ליתן צו הריסה מטעמים של ענין ציבורי חשוב, וכי שיקולי העניין הציבורי גוברים על שיקולי הפרט.

יחד עם זאת, אין הסעיף מבטל את הסמכויות הקבועות בסעיף 205, ואין לפרש את סעיף 205 ככולל את מגבלות סעיף 212 בתוכו. דרך המלך היא הגשת כתב אישום כנגד מבצע העבירה, החזרת המצב לקדמותו, וסילוק מבנה שהוקם תוך הפרת החוק לבל יצא חוטא נשכר. רק במקום בו לא נמצא העבריין שבנה את המבנה, אך בכל זאת קיים צורך לשמור על הסדר הציבורי, או למנוע מטרד מהציבור בשל קיומו של מבנה בלתי חוקי, ייעשה שימוש בהוראת סעיף 212.

9. אחרון אתייחס לטענת בא כוח המערער לפי היה מקום לבטל את כתב האישום נוכח אירועי יום 2.5.2013.

כנגד המערער הוגש כתב אישום. בפרק העובדות בכתב האישום, צוין כך:

"...אשר על פי ת.ב.ע. מח/153 ב + לה/במ/172, ייעוד הקרקע שצ"פ + דרך (להלן: "המקרקעין")..."

בסעיף 5 לכתב האישום צוין כך:

"התכנית החלה על המקרקעין היא לה/ 1/15/1000 ייעוד הקרקע שצ"פ והשימוש שעושה הנאשם במבנים ו/או מי מטעמו הינו ללא היתר".

המערער הודה בעובדות כתב האישום על אף שניתנו לו הזדמנויות רבות לחזור בו מהודאתו. וכך השתלשלו העניינים:

ביום 17.1.13 הוצג הסדר טיעון, לאחר שהמערער ביקש לחזור בו מכפירתו, בו נכלל צו הריסה של המבנים נשוא כתב האישום. בעקבות דברי בא כח המערער ההסדר בוטל, והתיק נקבע להוכחות. בית משפט קמא ציין כך: **"אך ורק לגבי הסככה שהיא פריט 1 באישום 1, שכן בכל יתר הפריטים הנאשם מודה כפי שעלה בדיון. אם יראה הסניגור לנכון יוכל להגיש בקשה מתאימה בעניין יתר פריטי האישום".** בקשה כזו לא הוגשה.

ביום 22.5.13 לאחר "האירוע הדרמטי" כלשון ב"כ המערער, קבע בית המשפט "כי לא ניתן לשמוע הוכחות שכן לא ברור במה בדיוק כופר הנאשם ולא ניתנה לו עדיין הרשות לחזור בו מכפירתו אך התיר ביהמ"ש למערער, אם עומד הוא על טענותיו, להגיש מטעמו בקשה מפורטת ומעוגנת לחזרה בו מהודייה". המערער לא הגיש בקשה כאמור.

ביום 1.9.13 התייצב המערער עם בא כוח חדש מטעמו שלא ביקש ולא הגיש בקשה לחזרה מהודאה.

ביום 13.10.13 אפשר בית משפט קמא למערער, פעם נוספת, להגיש בקשה לחזרה מהודאה. בקשה כזו לא הוגשה.

ביום 30.1.14 התייצב ב"כ המערער באיחור וטען: "הנאשם כבר הודה מזמן בכל יתר כתב האישום ואני לא חוזר בי מאותה הודאה. רצית להבהיר שלגבי המבנה של 187 מ"ר, מבנה A, מדובר בעבירה של שימוש בלבד".

בעקבות הודאה כוללת זו, הורשע המערער במיוחס לו בכתב האישום.

ביום 24.3.14 חזר המערער על בקשתו לחזור מהודאה בנימוק כי אינו יודע מה הוא "שצ"פ". ביהמ"ש נתן הזדמנות נוספת לברור הפרטים. לשם כך נדחה הדיון. גם הפעם לא הוגשה כל בקשה לחזרה מהודאה.

ביום 2.4.14 התקיים דיון, אך בא כוח המערער לא התייצב. נוכח כך הורה בית המשפט לצדדים להגיש טיעונים לעונש בכתב.

ביום 22.6.14 ניתן גזר דין הכולל צו הריסה וצו איסור שימוש, כמפורט ברישא לפסק דין זה.

מן הדברים עולה כי למערער ניתנו הזדמנויות רבות לחזור מהודאתו ולהתגונן. שעה שהודה במעשיו אין מקום לטעון כעת, כי היה מקום לבטל את כתב האישום נוכח אירוע נקודתי שטופל, ולאחריו נמשכו עוד הליכים רבים בתיק.

סוף דבר:

10. נוכח כל האמור לעיל הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

כלל רכיבי העונש שגזר בית משפט קמא על המערער, נותרים בעינם.

צו הריסת המבנים יכנס לתוקפו ביום 1.1.2015.

המזכירות תעביר עותק מפסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ח' כסלו תשע"ה, 30 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.